

Kai-p'a
Karel May

Heigh-day! To bylo překvapení, když dnes zcela nečekaně před chudým srubem Jima Hallerse zarazili koně jeho nejmladší bratr Bill, slavný westman, kterého mnoho let neviděl, a mladá a krásná lady! Jim vyletěl ven a padl Billovi pevně kolem krku. Ten si to nechal líbit a pak řekl:

„Dej také jeden polibek Amely, starý boyi! Již dva týdny je mojí paní, jediné dítě Benta Harrisona, majitele stříbrného dolu Clear River. Rozumíš?“

Jim nejdřív nebyl schopen slova. Pak o to hlasitěji vykřikl:

„Benta Harrisona? Heavens! Jediné dítě stříbrného dolu, který v minulém roce vydělal čistých dvě stě tisíc dolarů, tvou paní? A ty, takovej chudej čert! Mylady, sister-in-law, to je od vás famózní kousek a já vás tisíckrát vítám.“

Letmo ji políbil na kvetoucí tvář a zavedl pak oba dovnitř srubu, kde jim dříve, než se směli posadit na staré dřevěné stolice, řádně potřásl rukama jeho hodná žena a čtyři děti.

Během odpoledne se žádné novinky nedozvěděli. Nyní nastal večer. V ohništi plápolá dřevo, na stole je mohutný džbán se zázvorovým pivem a Jim se konečně dostává k dotazu, který se mu dlouho vznáší na rtech, jak jeho bratr, chudý scout, přišel k bohaté ženě. Bill se pohodlně usadí, kývne láskyplně na svou Amely, která pokyn přátelsky opětuje, a odpoví:

„Setkali jsme se nahoře v pohoří Big Horn na místě, které Indiáni nazývají Kai-p'a – ‚Zpívající voda‘, a začalo to následovně:

Dobře víte, že je národní park Yellowstone křižován nejen smělymi lovci a trappery, ale v současnosti se stal krajinou často navštěvovanou turisty. Člověk potká občas celé jejich společnosti, u nichž se nacházejí i ladies, které chtějí poznat divy národního

parku. Tito lidé obvykle nemají žádnou představu o nebezpečí, ve kterém se nacházejí. Indiáni, kteří se museli vzdát tohoto ohromně bohatého teritoria, pomýšlejí na pomstu. Neviděni se plíží kolem cestujících, a běda těm, kteří jim padnou do rukou! Zejména při tom mají spadeno na ladies, které unášejí a nutí je stát se jejich ženami, což je přirozeně pro vzdělanou dámu mnohem horší než smrt.

Do parku jsem přišel z prémie Big Hole, procestoval jsem ho všemi směry a narazil jsem při tom na stopy mnoha osamělých Indiánů, kteří se zdáli náležet k jedné lovecké tlupě rozptýlené za nějakým účelem. Nakonec jsem dorazil k neobyčejně rybnatému, nádhernému jezeru Yellowstone, které jsem velmi dobře znal. Při mé poslední návštěvě jsem si k rybaření vyrobil kánoi z kůry a tu jsem dobře ukryl, když jsem krajinu opouštěl. Teď jsem ji zase neporušenou našel a hned ji začal používat. Vesloval jsem několik set yardů od břehu a vyhodil jsem udice. Jen jsem to udělal, vyrazilo vlevo ode mne ohromně velké množství horké vody na dobrých pět minut alespoň dvacet yardů vysoko. Pak se obří fontána zhroutila a místo bylo hladké jako předtím. Byl to Quarter Hour Geysir.

Musíte totiž vědět, že se gejzíry národního parku nacházejí nejen na zemi, nýbrž jsou činné také v jezeře, a většinou v naprosto přesných intervalech vyráží jejich vroucí voda vysoko nad hladinu jezera. Kdo po něm jede kánoí, musí tato místa a intervaly znát, nebo se může snadno stát, že bude vržen vzhůru a pak jako opařená mrtvola zmizí v hlubině. Důkladně jsem je studoval. Znal jsem též Quarter Hour Geysir a věděl, že vybuchuje přesně po patnácti minutách.

Myslel jsem si, že jsem v širokém okolí sám. Představte si můj úžas, když jsem nečekaně spatřil kánoi, která přijížděla z protějšího

břehu a zastavila nad gejzírem! Kromě veslaře v ní seděli dva muži a jedna lady. Patřili k turistické společnosti tábořící naproti, viděli chrlit gejzír a přijeli sem, aby zblízka prozkoumali další výbuch, ale neznali přesný bod, zastavili zrovna nad podvodním kráterem a byli by naprosto ztraceni, jestliže by tam zůstali.

Přirozeně jsem se hned chopil vesel, abych je varoval. Nesmělo mě ovšem napadnout sám sebe vydat v nebezpečí, zastavil jsem tedy mimo dosah gejzíru a zavolať jsem své varování. Obdržel jsem odpověď, abych je neobtěžoval a klidil se. Byly to nóbl osoby, zatímco já jsem vypadal celkem zanedbaně. Během tří minut musel gejzír znovu vybuchnout, nešlo tudíž ztráct čas. Když jsem zopakoval své zvolání, vysmáli se mi. Abych je tedy zachránil, byl jsem nucen použít násilí. Zamířil jsem proto svou ručnici na nejhlučnějšího smíška a pohrozil jsem, že ho zastřelím, pokud kánoi neotočí – nadarmo. Tak jsem pečlivě zacílil, abych ho lehce zranil na paži, a stiskl spoušť. Kulka trefila. Posádka loďky vztekla křičela, ale veslař se rychle opřel do vesel, aby se dostali z dosahu mé pušky. O několik sekund později vyrazila do výše mezi mnou a nimi záplava vařící vody a zahalila celé okolí žhavým oparem – lidé byli zachráněni. Jakmile bylo po výbuchu, viděl jsem je veslovat pryč. Sledoval jsem je, abych je varoval před dalším a nabídl se jim jako zkušený vůdce.

Ovšem jak jsem byl tou společností, kterou tvořilo přes třicet osob, přivítán! Nikdo nechápal, že jsem je mohl zachránit pouze skutečným poraněním jednoho z nich. Jako ochranný doprovod s sebou měli oddíl dragounů z Old Fort a tito vojáci se mnou chtěli udělat krátký proces a jednoduše mě zastřelit. Už jsem se připravil na nejhorší, když se mě ujala lady. Jediná věřila mému ujišťování, podala mi s díky ruku a dosáhla toho, že jsem směl odejít.

Co mám říkat! Není třeba mnoha slov, od tohoto okamžiku jsem musel neustále myslet na dobré, vděčné oči, kterými ozářila mě, zanedbaného chlapa. Dalšího dne jsem se přiblížil k táboru – byl opuštěný. Stopa společnosti vedla na jihovýchod přibližně směrem k Owl Creeku. Věděl jsem o tamních Hadích Indiánech, kteří právě vykopali válečnou sekeru. Bylo známo, že jejich náčelník Avahtu-ič, ‚Velký nůž‘, přísahal, že si neoddechne dřívě, než se zmocní sta skalpů bledých tváří a než zajme pro svůj wigwam deset bílých žen. Měla snad padnout do jeho rukou lady s nezapomenutelnýma očima? Ne, a znovu ne! Ukryl jsem opět svou kánoi a pak vyrazil sleduje stopu. Vedla přes Owl Creek, jako by hodlali dorazit do Lander City. Pak ale odbočila na východ a směřovala k pohoří Big Horn, jehož místní krásy jsou ovšem hodny zájmu turistů. Patří k nim úzká rokli, v níž se nachází místo, které se jmenuje Kai-p'a, ‚Zpívající voda‘. Potok zde padá z vysoké skalní římsy, hučí krátkou cestou mezi mohutnými kusy kamene a plní pak malou hlubokou nádrž, ze které není jiný výtok než jen úzký rouře podobný otvor, který si v kameni vymlela voda. Je-li potok po nějakém dešti nebo celkově v deštivé roční době rozvodněný a nádrž plná, voda se tlačí větší silou skrz díru a díky tření nebo jiným způsobem vydává zvuky, které se podobají vzdálenému zpěvu lidského hlasu. Proto to dříve zmíněné jméno.

Stopa vedla k této rokli, musel jsem předpokládat, že zde společnost zastavila, aby si poslechla ‚Zpívající vodu‘. Když jsem se přiblížil, opustil jsem stopu kvůli průzkumu, protože jsem se nesměl nechat otevřeně spatřit, neboť mi nebyli přátelsky nakloněni. Když jsem se plížil mezi skálou a stromy, zpozoroval jsem stopu mokasínu. V blízkosti se tedy nacházeli Indiáni. Co nejopatrněji jsem ji sledoval. Byla patrná pouze ostrému oku

westmana a vedla přímo k nádrži. Blízko ní končily z této strany stromy. Položil jsem se tedy na zem, aby mě nebylo tak lehké spatřit, a plazil jsem se pomalu dále. Při tom jsem teď zcela zřetelně slyšel tóny ‚Zpívající vody‘. Zkušenému scoutovi, jako jsem já, to muselo být nápadné, neboť bylo po celé týdny velmi suché počasí a potok nemohl mít tolik vody, kolik bylo potřeba k vyluzování tónů. Zde se určitě děla nějaká čertovina. Nejprve jsem se zas odplazil zpět, abych přivedl blíže svého koně, kterého jsem přivázal poměrně daleko. Mohlo se stát, že bude potřeba rychle skočit do sedla. Pak jsem se opět připlazil tiše a opatrně vpřed k okraji horské nádrže.

Rokle se teď rozkládala přede mnou. V pozadí byla zdálivě uzavřena lysým masívem hory Slippery. Nalevo se táhla jedlemi a cedry spoře porostlá vyvýšenina, která končila zrovna u vodní nádrže holým, rozervaným kamenným kolosem, a vpravo vystupoval snad až do oblak obdobně rozeklaný skalní obr. Na jeho úpatí stála skupina počasím rozedraných weymouthských borovic, některé z nich byly bouřkou zlomené a stržené velkou záplavou až k vodě. Dále vpředu napravo jsem mezi daleko od sebe stojícími stromy, které nabízely pohled na otevřený, travnatý terén, viděl tábořit turisty s jejich ochránci. Jak se zdálo, nádrž Kai-p'a si již prohlédli, jejich koně byli uvázáni poblíž. Pouze jeden vybavený dámským sedlem volně pobíhal kolem a chroupal listí z několika větví, které našel. Patřil lady s krásnýma, dobrýma očima.

Na téže straně, jen ještě dále, jsem ovšem viděl něco, co běloši kvůli překážejícím skalám nemohli zpozorovat, totiž oddíl nejméně čtyřiceti Indiánů, z nichž každý stál u svého koně připraven okamžitě skočit do sedla a vrhnout se na bledé tváře. Už jsem se k nim chtěl plazit, abych je varoval, když tóny ‚Zpívající vody‘

zesílily. Nešlo o žádné přírodní zvuky, nýbrž to byl lidský hlas. Zazněl nedaleko mě z vody. Zároveň jsem spatřil lady, která vábena zvuky opustila tábor a přišla k vodě. Tam sestoupila dolů, aby vyhledala místo, ze kterého zpěv vycházel. Její kuň běžel za ní a zůstal stát naproti u weymouthských borovic.

Posunul jsem se vpřed až na vysoký okraj vodní kotliny a pohlédl dolů. Tam byl – Indián přikrčený těsně za několika kameny a s uzavřenými ústy napodoboval nosem zvuk ‚Zpívající vody‘. Byl to Avaht-uič, náčelník Hadích Indiánů. Znal jsem ho.

Pochopil jsem, že měl spadeno především na lady. Chtěl ji vylákat z tábora, aby nebyla při přepadení zraněna nebo usmrcena. Přál si přivést ji zdravou do svého wigwamu. Ted' tedy byla u vody a mně bylo jasné, že náčelník v několika okamžicích vydá válečný pokřik na znamení k útoku. Tomu muselo být zabráněno. Střílet jsem nesměl, poněvadž jinak by se Indiáni hned vrhli ze svého úkrytu na nic netušící bělochy. Chopil jsem se proto jednoho vedle mě ležícího těžkého kamene, abych jej hodil na hlavu přímo podě mnou se nacházejícího náčelníka. Zasáhl jsem tak dobře, že se rudoch zhroutil jak mrtvý.

Lady mě spatřila, protože jsem se při tom musel napolo zvednout. Užasle vystoupala na vršek. Jak mi později řekla, ihned mě poznala. Považoval jsem ji za zachráněnou, ale zmýlil jsem se. V její blízkosti se nacházelo několi velkých kamenů, za kterými se ukrývali dva rudoši. Ti zpozorovali můj útok na ‚Velkého nože‘, vymrštili se, zmocnili se dívky a spěšně ji táhli k weymouthským borovicím, kde stál kuň. Lady nevydala ani hlásku, oněměla strachy. Také oba Indiáni se chovali tiše a váhali, zda vydat válečný pokřik, jelikož se ještě nacházeli příliš blízko u bělochů. Připravoval jsem se ke střelbě, ale musel jsem toho nechat, neboť ti chlápci tvořili

s dívkou tak těsnou skupinu, že bych snadno mohl navždy zhasit ty krásné, dobré oči. Vrhł jsem se tedy ke svému koni, vyhoupl se do sedla, popohnal ho jediným dlouhým skokem přes potok a cválal k bělochům. Letě kolem nich, ukázal jsem dozadu a vykřikl jsem: ‚Do zbraně, jsou tam Indiáni!‘ Vyskočili, aby se bránili, ale já se řítit dál, abych lady pomohl.

Dovlekli ji k jejímu koni. Jeden rudoch nasedl. Druhý k němu dívku vysadil, pak s ní ten chlápek vyrazil tryskem pryč, zatímco druhý zmizel za skalami a stromy. Viděl jsem jezdce s obětí cválat na dříve zmíněnou otevřenou prérii a vyřítit jsem se za ním, vzdálen od něj sotva dvě stě kroků. Dámské sedlo mu vadilo, musel lady držet, takže nemohl zcela využít své jezdecké umění. Neustále jsem se k němu blížil. Po dvou minutách jsem byl na stu, po třech už na sedmdesáti krocích. Ohlédl se a zpozoroval mě. Lady se začala vzpírat. To mu překáželo ještě více. Sáhl po noži a zvedl ruku jako k úderu, aby jí naznačil, že se má chovat klidně, a zároveň mi touto pantomimou říkal, že ji raději usmrtí, než aby mi ji vydal. Z koně jsem střílet nesměl. Čekal jsem tedy, až jsem se k němu přiblížil na padesát kroků, pak jsem zastavil, seskočil ze sedla a zamířil naň pušku. Má ruka se nezachvěla. Abych netrefil lady, musel jsem cílit co nejvýše na jeho hlavu. Byl to těžký výstřel – zarachotil a rudoch učinil pohyb vpřed, jako by byl zezadu udeřen. Lady vyklouzla z jeho náruče a spadla na zem. Už jsem ani znovu nenedl, nýbrž jsem se rozeběhl. Vzápětí jsem zastavil u ní a zdvihł jsem ji. Nebyla zraněná, ale hrůzou tak zesláblá, že jsem ji k sobě musel tisknout. Oči měla zavřené, přesto, starý Jime, a to mi můžeš věřit, byla i bez vřelého pohledu tak půvabná, že snad nějaká neodolatelná síla přitahovala moje zarostlá ústa k jejím rtům. První polibek mého života, ale – by god, zdaleka ne poslední! Ale dost o tom! Chci jen

řít, že jsem chytil jejího koně, vysadil ji do sedla, pak jsem se vyhoupl na svého a vrátil se s ní.

Zaslechli jsme práskání výstřelů a řev divochů. Nesměl jsem svou lady vystavit novému nebezpečí, rychle jsem pro ni tudíž vyhledal dobrý úkryt, nechal koně u ní a pádil na bojiště. Dragouni se statečně bránili, ale turisté nebyli ani válečníci, ani westmani, stále stříleli mimo. Ale cheer up, moje puška spustila svůj proslov a už po krátkém čase rudoši práskli do bot. Došlo k obětem. Dva dragouni a tři turisté byli mrtví a bylo docela dost raněných. Sám jsem utržil průstřel stehna a pěkný šrám na boku. Přesto jsem jel zpět, abych přivedl miss, o kterou panovala velká starost. Její otec byl také raněn, v rameni měl šíp, dost nepříjemná věc pro někoho, kdo není westman.

Přirozeně jsem se nyní též podíval na náčelníka. Stále ležel jak mrtvola u vody, odkud byl vytažen. Zpěv se mu vymstil. Později přišel k sobě. Dobře jsme ho spoutali, aby u nás zůstal jako rukojmí, a pak ho dragouni odvedli do Old Fort. Byl jsem nyní posuzován jinýma očima. Prohlásili mě za zachránce nejen lady, ale celé společnosti, proti čemuž jsem nic nenamítal. Tisíckrát milejší mi ale byly pohledy, které na mě stále znovu vrhaly oči miss. A já – mohl bych se až na věky dívat na její krásný, milý obličej. Ale na to nebyl čas. Museli jsme pohřbít mrtvé a obvázat raněné. Ti potřebovali ošetřování, ale nemohli jsme kvůli pomstychtivosti Indiánů zůstat u Kai-p'a. Putovali jsme tedy, jak nejlépe jsme dokázali, do Fort Aspen, nejbližšího obydleného místa, kde jsme našli dobrou lékařskou péči. Bent Harrison nedal jinak, než abych s ním ležel v jednom pokoji a nechal se stejně jako on ošetřovat od Amely. Dělala vše možné, ale počítám, že jsem se tak rychle postavil zpět na nohy hlavně díky ryzí lásce. Byl jsem přešťastný, když jsem se

od ní dozvěděl, že mi nezazlívá polibek tehdy u ‚Zpívající vody‘, a když to její otec zjistil, byl toho názoru, že mi to bude muset dokázat – all by all, řekla mi, že by se radši svýma krásnýma dobrýma očima navždy dívala na mě, než by se stala squaw ‚Velkého nože‘, a vzala si za muže chudého scouta, který skoro vůbec neví, kam s tím vším štěstím. Nebo ne, Amely?“

Bill je se svým vyprávěním u konce a podívá se při svém dotazu zářícíma očima na svou lady. Ta se zvedne, přijde k němu, přitiskne svou tvář k jeho a odpoví:

„My darling, musím ti přece patřit, protože bez tebe bych byla ztracena a určitě bych zemřela.“

„Nebesa,“ zvolá Jim dojatě, „nepotřebuješ žádný stříbrný důl, abys byl šťastný!“

„Ne, opravdu ne, můj starý Jime. Důl je naprosto zbytečný, působí nám velké starosti, neboť nám schází ruce na každodenní počítání hromad dolarů. Proto jsme přišli, abychom vás tam odvedli. Pomůžete nám?“

Jim vyskočí, odkopne nohou svou stoličku a haleká:

„Hned, hned! Ženo, děti, bídě je konec. Dovol mi tě obejmout, starý Bille! V budoucnosti každý rok vyrazíme do pohoří Big Horn, abychom tvé ‚Zpívající vodě‘ vyjádřili své díky!“

Karel May – Kai-p'a

Z německého originálu Am Kai-p'a dostupného na internetové adrese
<http://www.zeno.org/Literatur/M/May,+Karl/Einzelne+Erz%C3%A4hlungen/Am+%C2%BBKai-p%27a%C2%AB>

přeložil a k publikaci připravil Ondřej Majerčík, Praha 2010

Translation © Ondřej Majerčík, 2010

Budu vděčný za oznámení nalezených chyb či za jiné návrhy na zlepšení. Můžete využít e-mail majerco@seznam.cz. Děkuji.

<http://karel-may.majerco.net/e-book/detail/17>